

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

14.03.2022 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Ograniczenie czasowe w zakresie możliwości skorzystania z ulgi na złe długi przez podatnika jest warunkiem dopuszczalnym na gruncie unijnych oraz polskich przepisów o VAT, wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. I FSK 1073/17 _____ 3

Koszty wynagrodzenia wypłacanego na podstawie zawartej umowy mogą stanowić koszty uzyskania przychodu w CIT, wyrok WSA w Łodzi z 8 marca 2022 r., sygn. I SA/ŁD 995/21 __ 4

Ograniczenie czasowe w zakresie możliwości skorzystania z ulgi na złe długi przez podatnika jest warunkiem dopuszczalnym na gruncie unijnych oraz polskich przepisów o VAT, wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. I FSK 1073/17

W omawianej sprawie Spółka zwróciła się o wydanie interpretacji w zakresie prawa do obniżenia podstawy opodatkowania oraz kwoty VAT należnego z tytułu tzw. wierzytelności nieściągalnych (ulga na złe długi), w kontekście ograniczenia czasowego na skorzystanie z tej ulgi. Zgodnie z ówczesnymi przepisami, nie przysługiwała ona m.in. jeśli od końca roku, w którym została wystawiona faktura upłynęły 2 lata (obecnie okres ten wynosi 3 lata).

Spółka we wniosku o interpretację wskazała, że w 2011 r. wystawiła 6 faktur na rzecz innego podatnika VAT (nie będącego w stanie upadłości ani w trakcie postępowania likwidacyjnego) w związku ze sprzedażą bezterminowego prawa systemu sprzedaży (*know how*), wykazując w tych fakturach należny VAT. Strony ustaliły, że płatność będzie następować w ratach, jednak po pewnym okresie od zawarcia umów nabywca przestał regulować należności wynikające z faktur. W odniesieniu do tych niezapłaconych faktur Spółka podjęła decyzję o skorzystaniu z ww. ulgi.

Spółka we wniosku o interpretację dążyła do potwierdzenia, że ma prawo do obniżenia podstawy opodatkowania i kwoty podatku należnego z tytułu wierzytelności, których nieściągalność została uprawdopodobniona w sposób wskazany w art. 89a ust. 1a ustawy VAT, mimo, że od momentu wystawienia faktury upłynęło 2 lata, licząc od końca roku w którym została ona wystawiona. Spółka powołała się m.in. na orzecznictwo TSUE i zasadność bezpośredniego zastosowania przepisów unijnej dyrektywy VAT.

Z tym stanowiskiem **nie zgodził się jednak DIS w Katowicach**. Uznał on, że wprowadzenie ww. ograniczenia czasowego jest zgodne z unijnym i polskim prawem, a w efekcie, nawet w przypadku spełnienia pozostałych warunków, Spółka nie ma możliwości skorzystania z ulgi. Spółka zaskarżyła tę interpretację do WSA w Gliwicach, który wyrokiem z 23 marca 2017 r. (sygn. III SA/GL 1411/16), **uchylił interpretację organu**.

W ocenie WSA, w świetle wykładni Dyrektywy VAT, należało m.in. uznać, że wspomniane ograniczenie nie ma charakteru formalności koniecznej do wykazania podstawy obniże-

nia VAT należnego, ani też samoistnie nie jest konieczne ze względu na zwalczanie oszustw podatkowych. Zasadne zatem stały się zarzuty Spółki.

Na skutek skargi kasacyjnej złożonej przez organ, NSA uchylił jednak korzystny dla Spółki wyrok WSA w Gliwicach i oddalił jej skargę na interpretację organu. Zdaniem NSA, wyrażonym w motywach ustnych rozstrzygnięcia, nie ma podstaw do bezpośredniego odwoływania się w tej sprawie do przepisów Dyrektywy VAT, a polska ustawa VAT w sposób prawidłowy implementuje jej zapisy w kontekście omawianego ograniczenia czasowego. W ocenie sądu, Spółka błędnie argumentowała, że ustanowienie takiego warunku czasowego jest nieuprawnione w świetle zakresu ograniczeń, jakie ww. Dyrektywa pozwala nałożyć krajom UE w ramach jej wdrażania do krajowego porządku prawnego.

NSA zauważył również, że organy krajów UE również muszą mieć czas i możliwość do efektywnego skontrolowania i oceny prawidłowości działań podatkników, przyznając sobie w tym zakresie określone uprawnienia, czy wyznaczając dane ramy czasowe.

Komentarz eksperta

Komentowany wyrok to kolejna odsłona sporu podatników z fiskusem w sprawie niezgodności z prawem UE polskich regulacji w zakresie tzw. ulgi na złe długi w VAT. Podatnicy stoją w nim na stanowisku, opierając się przy tym na orzecznictwie TSUE, w tym na wyroku w sprawie C-337/14 Almos, że polski ustawodawca nie może uzależniać prawa do skorzystania z obniżenia podatku należnego od spełnienia innych warunków niż wykazanie, że podatnik nie otrzymał całości lub części zapłaty.

Art. 89a ustawy VAT zawiera w tym względzie kilka dodatkowych warunków, których katalog był przez ustawodawcę z biegiem lat ograniczany. W dalszym ciągu jednak możliwość skorzystania z ulgi ograniczona jest limitem czasowym, tj. upływem 3 lat od końca roku, w którym wystawiono fakturę, w której wykazany został podatek należny, który w wyniku zastosowania ulgi ma ulec obniżeniu (do 30.09.2021 r. były to 2 lata).

W omawianej sprawie podatnik twierdził, że ograniczenie czasowe możliwości skorzystania z ulgi nie jest dopuszczalne z punktu widzenia przepisów dyrektywy, z czym NSA

się nie zgodził. NSA tradycyjnie podchodzi do zarzutów naruszenia Dyrektywy VAT bardzo konserwatywnie i zmienia zdanie dopiero po wyrokach TSUE. Pozostaje więc mieć nadzieję, że któryś ze składów orzekających zdecyduje się zadać Trybunałowi pytanie prejudycjalne także w kwestii tego warunku zastosowania ulgi na złe długi.

Osobną kwestią jest jednak odpowiedź na pytanie, czy limit 2 lat przewidziany w ustawie VAT był wystarczający, aby podatnik mógł skorzystać z przysługującego mu prawa, a także, czy w każdej sytuacji powinien on mieć zastosowanie. W tej ostatniej kwestii NSA stawał już po stronie podatników kiedy nie mogli oni skorzystać z ulgi z przyczyn od siebie niezależnych, takich jak upadłość i brak rejestracji na VAT kontrahenta, które to okoliczności wyłączały (niezgodnie z dyrektywą VAT, co potwierdził TSUE w wyroku w sprawie C-335/19 E) możliwość korekty podatku należnego.

W komentowanej sprawie podatnik prawdopodobnie także nie mógł skorzystać ze swojego prawa, z uwagi na to, że 150 dzień od terminu płatności niektórych rat przypadał już po upływie 2 lat od końca roku, w którym wystawiono fakturę. Już tylko z tego powodu stosowanie ograniczenia czasowego wydaje się być w takim przypadku niezgodne z orzecznictwem TSUE.

BARTOSZ BOŁTROMIUK
DORADCA PODATKOWY

Koszty wynagrodzenia wypłacanego na podstawie zawartej umowy mogą stanowić koszty uzyskania przychodu w CIT, wyrok WSA w Łodzi z 8 marca 2022 r., sygn. I SA/ŁD 995/21

Sprawa dotyczyła interpretacji indywidualnej, o którą zawniósł podatnik CIT. Podatnik zajmował się produkcją wyrobów farmaceutycznych, w tym leków aplikowanych na pomoc inhalatora. W związku z podobieństwem kształtu inhalatora do produktów objętych prawami własności intelektualnej innego podmiotu, wobec Spółki skierowano roszczenie związane z naruszeniem tych praw. Podatnik i podmiot zgłaszający roszczenia zdecydowały się na rozwiązanie sporu w drodze umowy.

Warunki umowy przewidywały całkowite wycofanie roszczeń, możliwość dalszego korzystania przez podatnika z jednego z wzorów inhalatora oraz zapłatę przez podatnika wynagrodzenia na rzecz podmiotu zgłaszając roszczenia. Zdaniem podatnika, koszt wynagrodzenia przewidzianego w umowie stanowi dla niego koszt uzyskania przychodu w CIT.

W wydanej interpretacji indywidualnej DKIS nie zgodził się ze stanowiskiem podatnika wskazując, że poniesiony koszt stanowił jedynie konsekwencję nieracjonalnych i niecelowych działań podatnika, prowadzących do naruszenia praw własności intelektualnej. Z tego powodu, organ stwierdził, że wynagrodzenie z tytułu umowy nie stanowi kosztu uzyskania przychodu.

Wnioskodawczyni wniosła skargę na interpretację do WSA w Łodzi, który uchylił interpretację indywidualną. Zdaniem sądu, przedstawiony przez podatnika stan faktyczny wskazuje, że wydatek może być oceniony jako poniesiony w sposób racjonalny i celowy, gdyż dzięki niemu możliwa jest kontynuacja produkcji inhalatorów i uniknięcie długotrwałego i kosztownego sporu.

Komentarz eksperta

Zagadnienie poruszone w komentowanym wyroku jest powszechnym problemem w CIT, który dotyczy niemal wszystkich branż. Z uwagi na m. in. chęć uniknięcia długotrwałych i kosztownych sporów, przedsiębiorcy często decydują się na kompromisy w stosunkach z kontrahentami. Niejednokrotnie, stabilizacja stosunków prawnych okazuje się cenniejsza, niż kwota wydana na umowę. Dodatkowo, przedłużające się spory mogą np. paraliżować projekty realizowane przez wiele podmiotów w kooperacji lub zamknąć drogę do kolejnych kontraktów z tym samym klientem.

Innymi słowy, podejście przedsiębiorców jest w takich sytuacjach najczęściej nacechowane pragmatyzmem i optymalne dla prowadzonej działalności. Z drugiej strony, organ interpretacyjny prezentuje często podejście, zgodnie z którym jakiegokolwiek ustępstwo na rzecz drugiej strony sporu stanowi „przyznanie się” do rzekomego nieracjonalnego działania, co wyklucza uznanie wypłacanych kwot do kosztów uzyskania przychodów.

W mojej opinii, zawężające podejście organów nie zasługuje na aprobatę. Warunek

celowości i racjonalności poniesienia kosztu należy odnosić do całokształtu okoliczności kierujących decyzją podatnika. W tym zakresie, charakter prawny płatności i źródło sporu stanowią jedynie elementy wpływające na decyzję przedsiębiorcy, który musi brać pod uwagę także szereg innych czynników.

Warto mieć na uwadze, że wyroki wydawane w podobnych sprawach najczęściej dotyczą interpretacji indywidualnych, zatem nie poruszają jednego istotnego aspektu praktycznego - dokumentacji kosztu.

W przypadku kosztów związanych ze sporami, ugodami, karami umownymi albo

odszkodowaniami należy przykładać szczególną wagę do dokumentacji kosztu. Dokumentacja taka może obejmować m. in. korespondencję i analizy, które, w przypadku kontroli lub postępowania, pozwolą w sposób wyczerpujący wyjaśnić organowi proces decyzyjny związany z poniesieniem danego kosztu. W praktyce, posiadanie dokumentacji lub jej brak może przesądzić o wyniku ewentualnego sporu.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Zasady ustalania wysokości limitu kosztów finansowania dłużnego, o którym mowa w art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 3 marca 2022 r., sygn. II FSK 1558/19	7
Kwestia ustalenia przychodów o charakterze odsetkowym, o których mowa w art. 15c ust. 13 ustawy CIT, wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. II FSK 215/21	7
Należyta staranność w zakresie określenia miejsca prowadzenia działalności gospodarczej kontrahenta przez podatnika świadczącego usługi, wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. I FSK 647/18	7
Skutki podatkowe w PIT wypłaty części zysku wypracowanego przed przekształceniem jednoosobowej działalności gospodarczej w spółkę kapitałową, wyrok WSA w Lublinie z 4 marca 2022 r., sygn. I SA/LU 639/21	8
Kwestia zastosowania 5% opodatkowania dochodów uzyskanych z tytułu ulepszenia i modyfikowania oprogramowania komputerowego, wyrok WSA w Poznaniu z 1 marca 2022 r., sygn. I SA/PO 592/21	8

Zasady ustalania wysokości limitu kosztów finansowania dłużnego, o którym mowa w art. 15c ust. 1 w zw. z art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 3 marca 2022 r., sygn. II FSK 1558/19

Skoro sam ustawodawca wyłączył zastosowanie przepisu art. 15c ust. 1 do tej części nadwyżki kosztów finansowania dłużnego, która nie przekracza 3.000.000 zł, to nie można dokonywać wykładni art. 15c ust. 1 ustawy CIT, który obejmowałby również wskazaną kwotę, a w konsekwencji wbrew literalnemu brzmieniu art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT. Z treści tego ostatniego przepisu wynika wprost, że nadwyżka kosztów finansowania dłużnego do kwoty 3.000.000 zł jest zaliczana do kosztów uzyskania przychodów.

Zatem w sytuacji, gdy nadwyżka kosztów finansowania dłużnego przekracza 3.000.000 zł, to wskaźnik obliczony na podstawie EBITDA należy stosować dopiero do nadwyżki ponad wspomnianą kwotę 3.000.000 zł. Inaczej rzecz ujmując, treść art. 15c ust. 14 pkt 1 ustawy CIT należy rozumieć w ten sposób, że określa on kwotę (tj. 3.000.000 zł), co do której przepisu art. 15c ust. 1 i wskazanego tam limitu kosztów w ogóle się nie stosuje.

Zatem kwota 3.000.000 zł nadwyżki nie podlega w ogóle limitowi 30% EBITDA i należy o nią zawsze pomniejszyć nadwyżkę kosztów finansowania.

Kwestia ustalenia przychodów o charakterze odsetkowym, o których mowa w art. 15c ust. 13 ustawy CIT, wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. II FSK 215/21

O tym, czy dany koszt stanowi koszt finansowania dłużnego decydować będzie to, czy jest to „koszt związany z uzyskaniem środków finansowych i z korzystaniem z nich”. Tą istotną przesłanką uznania wydatku za koszt finansowania dłużnego jest związek z uzyskiwaniem środków finansowych, z których podatnik korzysta w swojej działalności.

Przedstawione we wniosku wynagrodzenie finansowe nie stanowi kosztów finansowania dłużnego zdefiniowanych w art. 15c ust. 12

ustawy CIT. Jak to bowiem wynika jednoznacznie ze stanu faktycznego, w przedstawionej w nim relacji kontrahentów nie ma miejsca uzyskanie i korzystanie ze środków finansowych. Kupujący nie pozyskuje od spółki środków finansowych. Wynagrodzenie finansowe jest tylko jednym z elementów/składników ceny sprzedaży kauczuku syntetycznego.

W związku z powyższym nie można uznać, że to wynagrodzenie finansowe stanowi dla spółki przychód o charakterze odsetkowym. Zgodnie z art. 15c ust. 13 ustawy CIT, przychody odsetkowe są to przychody, które odpowiadają kosztom finansowania dłużnego. Innymi słowy, przychody o charakterze odsetkowym mają być „lustrzanym odbiciem” kosztów finansowania dłużnego.

Należyta staranność w zakresie określenia miejsca prowadzenia działalności gospodarczej kontrahenta przez podatnika świadczącego usługi, wyrok NSA z 1 marca 2022 r., sygn. I FSK 647/18

Przepis art. 18 ust. 1 lit. a Rozporządzenia wykonawczego Rady UE nr 282/2011 z 15 marca 2011 r., ustanawiającego środki wykonawcze do Dyrektywy 112, dotyczy takiej sytuacji, jaka ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, czyli sytuacji, gdy spółka świadczy usługi transportowe i wskazuje, że świadczy te usługi na rzecz podmiotu z obszaru UE.

Biorąc pod uwagę treść art. 18 ww. Rozporządzenia i to, że podatnik polski nie ma instrumentów do weryfikacji tego rodzaju danych, podatnik, który w ten sposób opodatkowuje tę usługę, powinien uzyskać numer identyfikacji podatkowej wspólnotowego kontrahenta, czyli VAT UE i zweryfikować ten numer. Ta weryfikacja powinna nastąpić poprzez sprawdzenie danych w systemie VIES, ewentualnie poprzez sprawdzenie, zweryfikowanie z wpisem z odpowiedniego rejestru przedsiębiorców.

Chodzi tu o sprawdzenie czy dane dotyczące nazwy, siedziby kontrahenta zagranicznego, wspólnotowego pokrywają się z innymi danymi. Te działania są wystarczające do tego, aby powiedzieć, że taki krajowy podatnik VAT dochował należytej staranności.

Skutki podatkowe w PIT wypłaty części zysku wypracowanego przed przekształceniem jednoosobowej działalności gospodarczej w spółkę kapitałową, wyrok WSA w Lublinie z 4 marca 2022 r., sygn. I SA/LU 639/21

Nie można zaakceptować poglądu, że w przypadku przekształcenia działalności gospodarczej w spółkę z o.o. (spółkę kapitałową) mamy do czynienia z sytuacją, w której dochodzi do quasi-wniesienia aportu, które to stanowisko jest oparte na przeświadczeniu, że mamy do czynienia z aportem w formie przedsiębiorstwa. Przekształcenie działalności gospodarczej w spółkę kapitałową nie jest absolutnie tożsame z wniesieniem wkładu.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że spółka, na mocy podjętej przez wspólników uchwały, wypłacając podatnikowi w ramach obniżenia kapitału zapasowego zyski wypracowane w ramach działalności gospodarczej, w rzeczywistości dokona wypłaty środków, któ-

re podlegały opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych jako przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej.

Z tego względu, wypłata przez spółkę do podatnika zysków wypracowanych w ramach działalności gospodarczej powinna być neutralna podatkowo na gruncie ustawy PIT.

Kwestia zastosowania 5% opodatkowania dochodów uzyskanych z tytułu ulepszenia i modyfikowania oprogramowania komputerowego, wyrok WSA w Poznaniu z 1 marca 2022 r., sygn. I SA/PO 592/21

Dochód uzyskany przez podatnika z tytułu ulepszenia i modyfikowania oprogramowania nie może być opodatkowany preferencyjną 5% stawką, z uwagi na to, że w wyniku podjętych przez podatnika czynności ulepszenia i modyfikacji oprogramowania nie powstaje odrębny od tego oprogramowania utwór, który stanowi nowe kwalifikowane prawo własności intelektualnej.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia zastosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia dla usług wykończenia wnętrz lokali wykonywanych przez spółkę deweloperską , interpretacja indywidualna DKIS z 18 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.152.2017.13.WN	10
Miejsce opodatkowania VAT usług dostarczania personelu świadczonych dla podmiotu z siedzibą w Hong Kongu , interpretacja indywidualna DKIS z 17 lutego 2022 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.888.2021.1.KW	10
Zastosowanie 8% stawki VAT na wykonanie robót budowlanych w domu zakonnym. Kwestia dokonania korekty VAT z 23% na 8% w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2020 r. , interpretacja indywidualna DKIS z 16 lutego 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.821.2021.2.AKA	11
Kwestia rozliczenia w kosztach podatkowych opłaty przyłączeniowej , interpretacja indywidualna DKIS z 24 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.693.2021.1.AW	11
Prawo do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących należności wypłacane odbiorcy ciepła za wstrzymanie realizacji dostaw ciepła (odszkodowanie) , interpretacja indywidualna DKIS z 18 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.1070.2021.1.IK	12
Kwestia możliwości zwiększenia wartości przychodu na zasadzie kasowej w momencie otrzymania bonusu (rabatu pośredniego) od dostawców , interpretacja indywidualna DKIS z 17 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.620.2021.2.AP	12

Kwestia zastosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia dla usług wykonania wnętrz lokali wykonywanych przez spółkę deweloperską, interpretacja indywidualna DKIS z 18 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.152.2017.13.WN

Mechanizm odwrotnego obciążenia ma zastosowanie przy rozliczaniu podatku z tytułu świadczenia usług budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy VAT (poz. 2-48), objętych wskazanymi w tym załączniku symbolami PKWiU, przez podwykonawcę. Podwykonawcą będzie każdy podmiot będący usługodawcą, który nie jest generalnym wykonawcą w ramach danej inwestycji budowlanej, przyjmującym zlecenie wykonania tej inwestycji bezpośrednio od inwestora.

Fakt zgłoszenia (lub niezgłoszenie) głównemu inwestorowi powierzenia prac podwykonawcy pozostaje bez wpływu na posiadanie statusu podwykonawcy w rozumieniu ustawy VAT. Status podwykonawcy wynika bowiem bezpośrednio z zawartych pisemnych umów, a w przypadku ich braku – świadczą o tym statusie okoliczności i charakter wykonywanych usług.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy istotne jest, kto ponosi koszty urządzenia – czy najemca sam we własnym zakresie ponosi koszty urządzenia biura, czy też przeniesie te koszty wystawiając fakturę na właściciela lokalu. W przypadku bowiem, gdy najemca sam we własnym zakresie poniesie ww. koszty urządzenia biura, bez przenoszenia ich na właściciela, rozliczenie nabywanych przez najemcę usług budowlanych w relacji firma budowlana - najemca (tj. spółka - wnioskodawca) powinno nastąpić na zasadach ogólnych.

Tym samym, mając na uwadze potoczne znaczenie pojęcia „podwykonawcy”, metoda rozliczenia nakładów wykończeniowych wewnątrz lokali pomiędzy właścicielem a najemcą wpływa na ustalenie, czy spółka działa jako podwykonawca w rozumieniu art. 17 ust. 1h ustawy VAT.

W przypadku wystawienia faktury przez najemcę nieruchomości na właściciela z tytułu partycypacji w kosztach wykonania prac w lokalu, spółka nie będzie uznana za podwykonawcę, lecz za generalnego wykonawcę prac, a w konsekwencji faktura wystawiana z tytułu usług wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy VAT, nie podlega odwrotnemu obciążeniu lecz rozliczana jest na zasadach ogólnych, bowiem to na spółce spoczywać będzie obowiązek rozliczenia VAT, ponieważ spółka działa w tej sytuacji bezpośrednio na zlecenie i na rzecz inwestora.

Natomiast przeniesienie nakładów poniesionych w obcym środku trwałym stanowi odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT, a tym samym podlega opodatkowaniu tym podatkiem na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy VAT. W przedstawionej sytuacji, w chwili zakończenia umowy najmu i opuszczenia lokalu, najemca dokona sprzedaży poniesionych nakładów na nieruchomości.

Przedmiotem tej transakcji, po zakończeniu umowy najmu, nie będą usługi budowlano-montażowe, o których mowa w załączniku nr 14 do ustawy VAT. Usługi te zostały zakupione przez najemcę od spółki w trakcie trwania umowy najmu. Z usług tych skorzystał najemca, który był ich beneficjentem. Usługi nie były nabyte w celu ich odsprzedaży, lecz dla własnych celów najemcy. Odsprzedaż tych nakładów za ułamek pierwotnej wartości nie jest odsprzedażą usług budowlano-montażowych.

Skoro najemca „skonsumował” zakupioną usługę budowlano-montażową, odsprzedaż nakładów nie stanowi świadczenia tego rodzaju usługi. Transakcja ta nie powoduje zatem uznania właściciela za nowego inwestora, a najemcę za głównego wykonawcę usługi budowlano-montażowej. Tym samym, transakcja taka nie ma wpływu na wcześniejsze rozliczenia pomiędzy wykonawcami prac a najemcą.

Miejsce opodatkowania VAT usług dostarczania personelu świadczonych dla podmiotu z siedzibą w Hong Kongu, interpretacja indywidualna DKIS z 17 lutego 2022 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.888.2021.1.KW

Skoro w przedstawionych okolicznościach sprawy podmiot B jest podatnikiem mającym siedzibę i stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Hong Kongu oraz nieposiadającym w Polsce stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, to uznać należy, że miejsce świadczenia usług dostarczania personelu należy ustalić zgodnie z ogólną zasadą dotyczącą ustalania miejsca świadczenia usług, o której mowa w art. 28b ust. 1 ustawy VAT.

W analizowanej sprawie będzie to miejsce, w którym usługobiorca (podmiot B) posiada siedzibę działalności gospodarczej. Tym samym, przedmiotowe usługi dostarczania personelu świadczone przez spółkę polską na rzecz podmiotu B, nie będą podlegać opodatkowaniu w Polsce, lecz w kraju, w którym podmiot B posiada siedzibę działalności gospodarczej, tj. w Hong Kongu, zgodnie z przepisami prawa podatkowego obowiązującymi w tym kraju.

Zastosowanie 8% stawki VAT na wykonanie robót budowlanych w domu zakonnym. Kwestia dokonania korekty VAT z 23% na 8% w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2020 r., interpretacja indywidualna DKIS z 16 lutego 2022 r., sygn. 0114-KDIP1-1.4012.821.2021.2.AKA

Stawka VAT w wysokości 8% ma zastosowanie wyłącznie dla robót budowlanych wykonywanych w budynkach domu zakonnego będących obiektami budownictwa mieszkaniowego sklasyfikowanych do symbolu PKOB 1130 i niewykraczających poza bryłę tego budynku. Przepis art. 41 ust. 12b ustawy VAT nie ma w tym przypadku zastosowania, bowiem roboty budowlane nie są wykonywane ani w budynku jednorodzinnym, ani w pojedynczych lokalach mieszkalnych, lecz w budynku zbiorowego zamieszkania.

Zatem do całej powierzchni budynków, które posiadają symbol PKOB 1130, stanowiących obiekty budownictwa mieszkaniowego, o których mowa w art. 2 pkt 12 ustawy VAT, w odniesieniu do świadczonych usług robót budowlanych należy zastosować 8% stawkę VAT. Natomiast roboty wykonane poza bryłą budynków podlegają opodatkowaniu podstawową stawką VAT w wysokości 23%.

Wnioskodawca (generalny wykonawca) przystępując do realizacji robót budowlanych przyjął, że obowiązująca stawka podatku wynosić będzie 23%. W trakcie realizacji robót następowaly odbiory częściowe robót budowlanych, w wyniku których wnioskodawca wystawił inwestorowi faktury ze stawką VAT 23%, a inwestor faktury te zapłacił.

Mając na uwadze powyższe oraz stan prawny obowiązujący do dnia 30 czerwca 2020 r., należy stwierdzić, że wnioskodawca w związku z zastosowaniem błędnej stawki VAT w wysokości 23% zamiast 8% na wykonane roboty budowlane, powinien wystawić faktury korygują-

ce do faktur, w których zastosował tę błędną stawkę VAT, na podstawie art. 106j ust. 1 pkt 5 ustawy VAT.

Kwestia rozliczenia w kosztach podatkowych opłaty przyłączeniowej, interpretacja indywidualna DKIS z 24 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.693.2021.1.AW

Aby było możliwe włączenie wartości opłaty przyłączeniowej do wartości początkowej środka trwałego tj. budynku o funkcji ośrodka (i tym sposobem zwiększenie wartości początkowej środka trwałego), wydatki na tę opłatę powinny podlegać kwalifikacji z punktu widzenia ustawowego określenia zakresu kosztu wytworzenia z uwzględnieniem składników nie zaliczanych do kosztu wytworzenia.

Opłata przyłączeniowa co prawda jest związana z prowadzoną inwestycją w postaci przebudowy i zmiany sposobu użytkowania istniejącego budynku, wskutek czego powstanie nowy budynek o nowym przeznaczeniu, to jednak ze swej istoty ma inny charakter niż wydatki mieszczące się w kategorii kosztu wytworzenia środka trwałego, o którym mowa w art. 16g ust. 4 ustawy CIT.

Koszt opłaty przyłączeniowej nie jest bowiem związany z samym procesem wytworzenia budynku, nie zwiększa jego wartości. Wydatek ten ma zapewnić w przyszłości dostawę energii do budynku. Tym samym, powyższy wydatek jest związany z możliwością korzystania z nieruchomości na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej.

Oznacza to, że wydatek na opłatę przyłączeniową nie zwiększa kosztu wytworzenia środka trwałego, o którym mowa w art. 16g ust. 4 ustawy CIT i nie stanowi elementu wartości początkowej. Ponoszone opłaty za przyłączenie energetyczne powinny być zaliczone do kosztów uzyskania przychodów na zasadach ogólnych, wynikających z art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

Prawo do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących należności wypłacane odbiorcy ciepła za wstrzymanie realizacji dostaw ciepła (odszkodowanie), interpretacja indywidualna DKIS z 18 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.1070.2021.1.IK

Wypłata przez spółkę na rzecz odbiorcy wynagrodzenia w zamian za tolerowanie przerwy w dostawie energii cieplnej, stanowi zapłatę za usługę. Opisana sytuacja spełnia warunki wynikające z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT, który to przepis w ramach definicji usług na równi z działaniami traktuje powstrzymanie się od dokonania czynności lub tolerowanie czynności lub sytuacji.

W opisaney sytuacji odbiorca godzi się na czasowe wstrzymanie dostaw energii, a w zamian otrzymuje wynagrodzenie nazwane przez strony porozumienia odszkodowaniem. Samo określenie wypłacanej kwoty odszkodowaniem nie może przesądzać o jej charakterze. Jest to wynagrodzenie za usługę w postaci niepodjęcia działań w stosunku do spółki i znoszenie sytuacji niedostarczenia energii.

Wobec powyższego, naliczony przez odbiorcę VAT w związku z realizowanym na rzecz spółki świadczeniem będzie stanowił dla spółki podatek naliczony, podlegający odliczeniu na zasadach określonych w art. 86 ust. 1 ustawy VAT.

Okoliczności sprawy wskazują bowiem, że spółka jest czynnym zarejestrowanym podatnikiem VAT, a dokonywanie tych płatności ma związek z opodatkowaną działalnością spółki, eliminuje możliwość zerwania umowy z odbiorcą ciepła i równocześnie zapewnia w przyszłości realizację dostaw energii cieplnej.

Kwestia możliwości zwiększenia wartości przychodu na zasadzie kasowej w momencie otrzymania bonusu (rabatu pośredniego) od dostawców, interpretacja indywidualna DKIS z 17 lutego 2022 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.620.2021.2.AP

Spółka nabywając usługi mediowe i otrzymując bonus (rabat pośredni), powinna obniżyć koszty uzyskania przychodu, ponieważ przyznany rabat obniża faktycznie koszty zakupu towaru/usługi. Tym samym, w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania przepis art. 12 ust. 3 ustawy CIT. Spółka powinna przedmiotowy bonus (rabat pośredni) rozpoznać w oparciu o art. 15 ust. 1 i ust. 4i-4l ustawy CIT.

W sytuacji otrzymania rabatu pośredniego należy skorygować koszty uzyskania przychodów poprzez zmniejszenie kosztów uzyskania przychodów poniesionych w okresie rozliczeniowym, w którym została otrzymana faktura korygująca, lub w przypadku braku faktury inny dokument potwierdzający przyczyny korekty.

W konsekwencji, brak jest podstaw do zwiększenia wartości przychodu na zasadzie kasowej, tj. w momencie otrzymania rabatu pośredniego przez spółkę, ponieważ przyznany rabat faktycznie obniża koszty zakupu towaru/usługi.

Ponadto mając na uwadze, że spółka otrzymuje całą kwotę brutto wskazaną w notcie i wartość ta obniża podstawę opodatkowania VAT, należy stwierdzić, że będzie ona uprawniona do obniżenia kosztów uzyskania przychodów o wartość, na jaką została wystawiona nota (kwotę brutto).

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

Al. Racławickie 8, 20-037 Lublin
tel. 519 407 698, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl